

**MEDE
MANNI
LOOD**

**LIINA
ERNESAKS**

Pärnu 2021

Manni ja vanaisa fotod autori erakogust

Piltide autorid: Älis Saadjärv ja Mai Tuuksam

Toimetaja: Heli Hallik

Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

Teose sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9949-685-77-6

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

ALGUS

Vahel on nii, et hea ja kuri, elu ja surm hakkavad omavahel võitlust pidama veel enne, kui miski või keegi ilus ja imeline on maa peale sündinud. Nii võib kahjuks juhtuda ka inimlapsega, et vahel üritab surm puudutada teda enne, kui ta on maailma sündinud ning saanud kogeda armastust ja headust.

Nii juhtus ka sellel märtsipäeval, kui viimased lumekuhilad olid lössi vajunud, esimesed lumikellukesed nina mullast välja pistnud ning kogu loodus oli tärkamas uuele elule. Sünnitusmaja vanade kiviseinte vahel hiilis aga lisaks magusvalusale ootusärevusele ringi see elavate poolt nii kardetud olend ja ahvatles veel sündimata inimest mesimagusalt endaga kaasa. Ta tegi seda väga veenvalt,

maalides kujutluspilte sellest, kui ilus on elu seal, väljaspool aega ja ruumi. Ja väike hingekeene tahtiski ära minna ...

Juba pikki tunde oli ta pidanud võitlust, et emailhust maailma tulla, kuid see ei tahtnud mitte kuidagi õnnestuda. Ema, kelle süda muidu nii rahulikult tuksus ja kes väikest inimest oma kõhtu silitades rahustada proovis, oli valust ja magamatusest vaevatud, süda peksles nagu linnukene puuris ja rahustava silitamise oli ta hoopis ära unustanud. Nii kestis see juba tohutult pikka aega ja maailma tulla tahtev pisike inimene oli tulemisest juba väga-väga väsinud.

Nii väsinud, et jõud oli otsas ja kuidagi ei saanud enam olla. Oli kitsas, pime ja paha. Ja siis äkki, kui viimane lootus maailma jõuda hakkas juba kaduma, polnud enam jõudu ja väike süda ei jaksanud enam lüüa, tuli äkki läbi ema kõhtu lõigatud pisikese augu valgus, auk läks veelgi suuremaks ja pisike inimene tõsteti valguse kätte.

Õigemini tõsteti valguse kätte tema lõtv keha, sest hingekeene oli juba oma teed läinud, surma ahvatlustele järele andnud ja talle sõrme andnud. Küllap ta liugles koos oma ahvatlejaga operatsioonisaalis ja nägi, kuidas äkki väga palju inimesi tema keha ümber askeldas – kes torkis tema keha mingi kummalise, läbipaistva esemega, milles oli vedelik, kes hüüdis mingeid võõraid sõnu. Teised inimesed askeldasid ümber katkilõigatud kõhuga ema, kes lamas lõdvalt ja liikumatult, valulik ilme näol ja silmad suletud. Väike hingeke vaatas seda pilti kõrgusest ja äkki tundis ta, et tal on nii kahju sellest naisest seal laual, sellest kehast, mis oli olnud 9 kuud tema kodu.

Hingeke liugles ringi ja vaatas, kuidas inimesed ikka veel tema pisikese elutu keha ümber askeldasid, ise hirmul ja ärritunud, meeletult ponnistamas. Siis tundis hingeke, nagu oleks keegi teda tugevasti tõuganud, ta ei jaksanud enam liuelda koos oma äsjase ahvatleja ja kaasteelisega, lasi tema kondise käe lahti ning kukkus allapoole, saades peagi taas üheks oma pisikese kehaga.

„Tagasi, me tõime ta tagasi!” hüüdsid rohelistes riietes inimesed üksteisele ja naeratasid julgustavalt. Väike inimene avas pikkamisi silmad ja tundis ennast nii pahasti – oli liiga valge, valus ja külm. Viimast jõudu kokku võttes purskus kogu kurbus ja valu temast

välja kisa ja pisaratena, kuid rohelistes riietes inimesed hoopis rõõmustasid tema kurbuse ja pisarate üle. Siis mähitati väike inimene soojendavate riiete sisse ja asetati imelikku klaaskasti. Tema küljes oli palju voolikuid ja ümber imelikud piiksumad masinad, oli soe ja hea. Aga ema ei olnud. Ema lebas ikka veel katkisenä operatsioonilaual ja oli sügavas unes, teadmata, millist võitlust oma elu eest oli pidanud väike hingeke.

Oli sügav öö ja väike inimene oli oma klaaskastis ikka veel üks, seltsiks vaid masinad ja nende piiksumine ning keegi valges maskis ja valgetes riietes võõras inimene, kes vahepeal teda vaatas ja üritas imeliku maitsega valget vedelikku tema suhu panna. Väike inimene võttis seda veidi, kuid see maitstes kummaliselt ja võõralt ning pisike keel lükkas selle lihtsalt suust välja.

Öö liikus edasi hommikusse, tulid uued inimesed, kes vaatasid piiksumaid masinaid, vaatasid pisikest inimest ja rääkisid midagi omavahel, üks võõras inimene torkas väikese inimese kintsu mingi väga terava asja, mis tegi väga haiget ja mille abil liikus väikese inimese kehasse võõras vedelik. Väikseke hakkas taas kõva häälega karjuma, kuid see rõõmustas taas ümberolijaid. Nüüd võeti imelikud voolikud tema küljest ära, masinate piiksumine lõppes ja väike inimene pesti korralikult puhtaks. Seejärel pandi talle veidralt lõhnavad riided selga ning pisike keha koos äsja põgeneda tahtnud hingekeesega keerati roosa teki sisse.

Kehast ja hingest, mis veel mõni aeg tagasi eraldi olid ja siis jälle üheks said, oli saanud inimene, väike tüdruk, kelle teekond siin maailmas algas raskelt, kuid kes nüüd oli valmis uuteks seiklusteks ja suureks kohtumiseks inimesega, kes oli teda 9 kuud oma ihus kaasas kandnud, hoidnud ja armastanud. Kriitiline öö oli möödas ning ees ootas kohtumine emaga.

Palati uksest astus sisse sinises jakis naine, roosa pamp süles. Pambul oli süsimust juuksetukk ja suured, terashallid silmad ümmarguses, punnis põskedega näos. Pamp ulatati naisele, kes laias haigla öösärgis lebas voodil, kammimata juuksed valgel padjapüüril laiali ja ikka veel valulik ilme näol. „Palju õnne teile, siin on teie tütar,” ütles sinises jakis naine ja ulatas pambu voodis lebavale

naisele. Nad tunnistasid teineteist pikalt, naise pilk lausa uppus väike inimese silmadesse. „Minu laps, minu kallis Raasuke,” pomis naine vaikselt ja haaras roosa pambu kõvasti oma sülle. Taas tundis väike inimene neid tuttavaid südamelööke, mis 9 kuud olid talle igapäevaseks muusikaks olnud. Nüüd tundis ta ka ema sooje käsi enda ümber. Kuid kõht oli tühjavõitu ja tuli hakata tegelema söömise raske tööga. „Ma ju ei oska, ma kardan sind katki teha,” habises murelik ema ja sahistas öösärgi kallal. Väike inimene aga haaras nälgaselt ema rinna järele ja sõi oma elu esimest korralikku einet, mis maitses üllatavalt hästi. Siis lasi ta kuuldavale lühikese krooksatuse ja jäi rahulolevalt vaatama, mis ümberringi toimub, kuni uni võimust võttis ning väikesed silmakedes kinni vajusid.

Ema vaatas heldinult oma pisikest, kes läbi nii suure pingutuse ja läbi tõelise ime oli siia maailma tulnud ja siia ka jäänud. Pisike magas rahulikult, kulm kipras ja emal jäi üle üllatusega tõdeda, et näojooned on kohutavalt sarnased tema vanaema omadega – veidi kipras otsaesine, kuidagi tark ja rahulik, kindlustunnet sisendav ilme.

Ema äsjane ebakindlus hakkas üha enam asenduma kindlustunde ja teadmise, et koos rühivad nad sellest elust läbi – tema ja tema pisike ime, kelle nimigi polnud veel päris selgeks vaieldud, aga kes oli nüüd olemas. Päriselt ja füüsiliselt tema kõrval nohisemas. Ema pea laskus uuesti padjale ja tasa-tasa silitas ta oma pisikest imet, oma kallist Lydia-Mariet, kellega koos ootas ees pikk ja põnev teekond läbi toreda ja seiklusrikka lapsepõlve.

NARKOMUUL

Tänapäeval on igas kodus üks tore pereliige, kes aitab täita tühja aega, kui seda vahel juhtub olema ja toob uudised ka otse koju kätte. Muidugi – televiisor see on! Manni kodu elutoas oli ka selline istumas kenasti kapi sees, nagu lind oma pesas. Igal õhtul vajutas vanaisa nuppu ning uudised tulid otse tuppa igalt poolt suurest maailmast. Ja sealt tuli ikka igasugust imelikku juttu, millest kõigest Mann iga kord aru ei saanud, kuid ikkagi miski sealt tähelepanu köitis ja huvitavaid mõtteid äratas.

Ka sel õhtul klõpsas vanaisa nuppu ja prillidega tädi teatas, et vat nüüd algavad tänase päeva tähtsad uudised. See on selline aeg, kus kõik peavad tasa olema ja hoolega kuulama, mida tädid-onud räägivad. Nelja-aastane Mann istus ka pai näoga vaiba peal ja krutis hajameelselt juuksesalku.

Juba see oli haruldane, et väike mürakaru suutis nii kaua paigal püsida, sest ärgates tundus alati, et päev on kole lühike ja kõiki koerustükke ei jõua kunagi enne magamaminekut valmis teha. Aga noh, hea küll, vanaisa meeleheaks võib ju viis minutit tasa olla, siis oli lootus poest kommi, jäätist või kedagist muud meelehead saada jälle.

Igatahes seal see Mann siis istus, punased lonti vajunud säärtega dressipüksid jalas ja kuulas ning vaatas ekraanile, kus parajasti keegi sinises vormis politseionu tähtsa näoga midagi rääkis. Ainult sellest ei saanud hästi aru, miks ta nii tähtsa näoga oli, sest tüdruku arusaamise kohaselt olid politseinikud üldse ühed väga vaesed inimesed. Sest no vaata – oma autot neil pole, sõidavad kas politsei värvides autoga, või siis hääletavad pidevalt kusagil teeservas, helkuriga kepp käes, et neid pimedal ajal ka ikka näha oleks. Vahel oli mõnel selline juuste kuivatamise fööni moodi asi ka käes, ju siis

midagi muud polnud aega kaasa võtta, kui kodust kiiresti ära tuldi. Igatahes oli Manni arvates selge see, et ilmselt tahtsid nad kuhugi sõita, kuid bussipileti raha neil polnud.

Emaga linna sõites oli ta üsna tihti neid teeservas hääletavaid onusid näinud, vahel oli neil helkurvest ka seljas, et nad veelgi paremini välja paistaksid. No ja oma kodu neil ilmselt ka ei ole, sest miks muidu paaris kohas maantee ääres, ühes ja samas paigas pidevalt politsei värvides mikrobuss seisab? Selge see, et nad elavad seal bussis ja kui istumisest või kaaslastest ära tüdinevad, hakkavad hääletama ja sõidavad kuhugi teise kohta, näiteks teise politseiautosse uute kaaslaste juurde elama.

Ehk siis politseinikud ja nende elustiil oli tüdruku meelest pea-aegu nagu mustlase elu. Mustlasi teadis Mann ka, sest ema oli neist rääkinud, kuidas nad ennevanasti elasid ja hobustega mööda maad ringi rändasid, palju ilusaid laule teadsid ja et neil olid ilusad riided. Oma kodu aga neil polnud, sest nemad olid selline rändrahvas, kellele meeldisid lõkketuled ja omaette olemine.

Aga politseinikel polnud ilmselt hobuseid ja vankrit ka mitte, millega rännata. Või kuidas sa seda hobust peadki ja mida talle süüa annad, kui sul heinaküünigi pole, kus hobuse heina hoida, või kuidas sa seda heina teedki. Pole ju teada, kas politseinikud üldse vikatit luisata ja vikatiga niita oskasid. Aga kui ikka raha on nii otsas, et bussipileti raha ka põle ja hääletama peab, ei saa ju hobusele kaera kah osta.

Mann jõudis oma mõtterännakult mustlaste ja politseinike maailma tagasi elutappa ja kuulis oma imestuseks, et tähtsa näoga politseionu rääkis midagi muuladest, narkomuuladest, et need olla kusagilt kinni püütud ja neilt midagi ära võetud. Siis näitas telepilt mingeid laual lebavaid imelikke pabulaid, mis nägid välja nagu viinerid onu Ilmari poe vorstiletis, mida ema ostis ja mis kartulipudruga kole head süüa olid. Nüüd olid need aga narkomuulalt ära võetud ja lebasid kurvalt politseionu laual. Mann vajus mossi, sest nüüd jääb ju vaesel muulal kõht tühjaks ja ta ei saagi kartulipudru kõrvale viinerit süüa, aga kartulipuder ilma selleta pole ikka päris see. Umbes nagu vanaisa ütleb et kohvi võib ju ilma suhkruta juua, aga päris kohvi see ikka pole. Ja miks üldse peab muulalt midagi

ära võtma? Võiks ju lasta loomal rahus olla ja omi asju ajada, aga ei – ikka peab väiksemaid kiusama ja nende asju ära võtma. Oh sa patune maailm küll!

Mann istus natuke aega veel ja üritas hea laps olla, aga mitte kuidagi ei saanud enam, sest MÕTE tuli ja kui see tuleb, ei saa enam oodata, see tuleb kohe teoks teha. Mõte on sama tugev jõud, nagu loodus ja kui see ikka kutsub, siis tuleb minna.

Vanaisa ütleb ka enne, kui vetsu pissile läheb, et loodus kutsub ja ega inimene looduse vastu ei saa. Kui see ikka kutsub, ei saa vastu vaielda ja öelda, et tulen hiljem või üldse mõni teine homme.

Loodus on üldse üks hiiglavõimas asi. Tema kutsub ja ähvardab kui vaja ja Mannile tundub, et loodus on tugevam kui vanaisa ja ema kokku. Ema saab ka vahel pahaseks, kui Mann palju koerustükke teeb ja siis ta teeb kurja häält. See on vahel kole küll, aga mitte nii kole nagu siis, kui loodus kurjaks saab ja õues kõik hämaraks läheb ja vahepeal imelikku valgust lööb ja selle järel kõva mürin tuleb, siis on ikka hirmus küll. Kohe nii hirmus, et suunurgad kisivad vägisi allapoole ja soolane vesi hakkab silmist tilkuma.

Vanaisa ütleb küll, et ära karda, see on ainult äike, aga ikka on hirmus. Siis vanaisa ütleb veel, et kujuta ette, et seal sõidab kõva kolinaga lihtsalt üks puuveoauto. No selline, nagu neid meie majast iga päev mööda sõidab. Mann proovib küll, aga kuidagi ei tule see ettekujutamine välja, sest puuveoauto ikka nii kõva mürinat ei tee.

Vat sedasi on lood loodusega ja mõttega. Nende vastu ikka inimene ei saa, liiati veel väike nelja-aastane inimene. Tüdruk tõuseb vaikselt ja hiilib toast välja, ema vaatab küll kahtlase näoga, aga ei küsi midagi. Mann teab, et ema tuleb varsti nangunii piiluma, kus ta on ja mida teeb, sest elu on õpetanud – kui majas on laps ja laps on kusagil kuss ja tasa, on see äärmiselt kahtlane. Ainult noored ja rumalad emad usuvad, et vaikus on hea. Igatahes tuleb nüüd mõte ruttu teoks teha, enne kui ema jaole saab ja ehk isegi takistusi tegema tuleb.

Elutoas kulgeb õhtu omasoodu – vanaisa kõhatab oma suitsumehe kõhatust ja arutab emaga ehk oma tütreaga elu Eestimaal ja kogu seda poliitikajuttu, mis vahel päris igav kuulda on ja millest

midagi aru ei saa. Ilmselt on ka nendel poliitikajutuajajatel endil igav, sest üsna tihti võib televiisorist näha, kuidas nad tukastavad ja vahel isegi suu lahti unustavad ja vististi norskavad, mis suures saalis vist päris kõvasti vastu kajab ja teisi magajaid segab. Küll oleks põnev näha, mis siis saab, kui mõnele sellisele magavale poliitikuonule kärbes suhu lendab. Kas onu paneb siis suu kinni, või teeb kärbes suus tiiru, uurib hambad üle ja lendab sama targalt välja tagasi? Vat seda ei tea, sest kärbse mõtted liiguvad ka täiesti oma rada pidi.

Televiisoris hakkab tädi rääkima homse päeva ilmast ja ema jõuab just nentida, et näe, jälle tuleb nii kole kuum päev, kui elutuppa tormab, saba sorgus, pere must koer Tuks.

Puhastverd krants, nagu vanaisa ütleb. Seekord on aga koeral miskipärast kiire – sorakil kõrvad annavad märku, et ilmselt on „vanake” kusagil tukastanud ja sellise hooletuse ja ettevaatamatuse tõttu kogemata Manni plaanide ohvriks langenud. Igatahes sealt ta rumala näoga jookseb, ilus kollane pudipõll lõua alla kinni seotud, roheliste pükstega pruun karumõmm veel rumalama näoga põlle peal istumas. Koera järel traavib õnnelikuna tuppa tüdruk, juuksed sorakil ja kisab: „Kuhu sa jooksed, sa oled nüüd minu narkomuul, sa ei saa niisama tühjast kohast ära joosta, kui ma põle lubanud!”

Koer ei tee aga kisast väljagi ja püüab vanaisa jalgade taha peitu pugeda, arvestamata, et ta on nii suur, et ainult pool temast sinna hädapärast peitu mahub.

„Mann, mida sa jälle teinud oled, mis narkomuulajutt see on?” hüüatab ema ja vaatab küsivalt tüdrukule otsa. „Kas sa üldse tead ka, mis või kes see narkomuul on, et sa sedasi siin kisad?” Väike marakratt ajab söakalt lõuakese püsti ja kilkab: „Muidugi tean, ega ma enam titt ei ole, politseionu rääkis ju ka just televiisoris, kas sa siis sugugi ei kuulnud!”

Nüüd on ema kord imestada ning silmad suured palub ta seletada, kesasi see narkomuul tema arvates on. No on ikka suurtega raske! Vaatavad targa näoga, aga mitte midagi aru ei saa ja siis peab laps seletama, kuidas maailma asjad käivad. Mann ohkab veel

korra ja alustab: „No vaata, sa ju nägid ka, et politseionu rääkis narkomuulast ja laua peal olid need viinerid reas. Narkomuul on siis ju peaaegu sama, mis vorstikaupmees või üldse kaupmees, et rändab ringi ja toob ja viib asju. Et noh, kui sa ise ei jõua näiteks poodi minna parasjagu, või loodus kutsub, või õiget tahtmist ka pole ja ilm on halb, saadad narkomuula ja see toob sulle sardelli, viinerit või pesuseepi. Põll peab tal aga sellepärast olema, et näe, seal on pisike tasku kah, sinna paned raha sisse ja kui muul veel poes nii tuttav pole, siis müüjale kirjakese kah, no nagu sa mulle püksitasku paned, kui poodi piima järele saadad.”

Emal ainult ohkab ja pööritab naeru tagasi hoides silmi ning siis küsib: „Aga kas sa tead, mis asi see narko üldse on?”

„Naljanina, muidugi ma tean! See on ju see asi, mis hoiab inimesed elus, nagu toit või kohvi. Või peletab paha tuju eemale nagu kommid või jäätis. Vanaisa ütleb ka, et tema peab iga päev kohvi saama, see on tema narkootikum ja teeb päeva paremaks ja pea klaariks ning ilma selleta tema ei saa.” Mann ka ilma viineriteta kohe üldse ei saa ja sellepärast ongi tal nüüd oma narkomuul, kes peaks poes viinerite järel käima kui isu peale tuleb, või ise minna ei julge, sest pahurad külaonud võivad poe juures olla, või loodus võib kurjaks saada. Igasugu takistusi võib ette tulla.

Emal ei anna aga ikka järele ja küsib, et miks just koerast pidi see narkomuul saama? Heldekene, no kellest siis veel! Hea küll, vana triibuline kass Sass on ka veel kusagil, aga temast ju suuremat kasu pole. Öösel ta vahel kräunub koleda häälega akna all või kiskleb teiste kõutsidega ja siis üritab õues mõnda puud või majanurka pikali pissida, kole nägu peas, vurrud sorakil ja saba taga värisemas. Kuidas sa teed sihukesest narkomuula, inimesed hakkavad kartma ju ja kui ikka selline tegelane poodi läheb, ei tea, kas onu Ilmar üldse julgeb talle midagi kaupa anda. Ja pealegi on Tuks varem vanaisaga poe juures käinud ja teab, kus pood on, nii et see on ainuõige variant.

Emal hakkab nüüd kohe päris laginal naerma ja küsib siis: „Kuule, Mann, kas sa selle peale ka mõtlesid, et Tuksile meeldivad viinerid veel rohkem kui sulle, nii et temast vist ikka narkomuula ei

saa sulle.” Mann vajub nüüd natuke mossi ja mõtleb elu üle järele. Nojah, emal on ju õigus – alati kui Mann sööb, istub Tuks laua ääres ja ajab jämedat joru välja: „Ööö, ööö, anna mulle ka!” Ja Mann annabki ja nii nad koos einestavad. Kui aga nüüd Tuks vienerite järele saata, ei jõua Mannini ilmselt midagi. Oh elu ja aeg! Hea mõte läks jälle vett vedama!

Ohates seob Mann põlle koera lõua alt lahti, patsutab oma karvast sõpra ning lohutab: „Põle midagi, küll me sulle teise töö leiame. Ega see muula töö polegi midagi asi, palju jooksmist ja kulutab ilmaasjata käpad ära.” Tuks vaatab Mannile tänulikult otsa, sügab käpaga kõrva ja läheb üldse ära õue – ilmselt pissile või naabritädi ehmatama, sest need kaks asja tulevad tal väga hästi välja.

Vahepeal on uudised läbi saanud ja ilus tädi lubab, et nüüd näidatakse lastele multifilmi kah. Mann sätib ennast tähtsa näoga jälle põrandale istuma ja ei kurvasta eriti, sest homme on uus päev ja siis tulevad uued mõtted ja küll mõni neist ka teostamiskõlbuline on. Seni, kuni päike paistab, vanaisa on kodus ja ilmateade äikest ei luba, on elu ilus!

KUIDAS MAAILMAMURESID LAHENDADA

Mann teeb silmad lahti ja saab aru, et õues on soe, sest päike paistab ja ema on magamistoa akna natukene lahti teinud ning tuppale tuleb niidetud heina lõhna ja veidi suvetuult, mis tolmu kaasa toob, mis nii kenasti päikese valgusvihus hõljub.

Vanaisa kõhatab köögis ja segab kolinal kohvitassis suhkrut, raadio mängib tasa ja üksik paks tuvi kõnnib laisalt maja ees asfaldil, ilmselt on tal kõht saia või kedagist muud head-paremat täis, sest kiire ei paista tal olevat.

Tüdrukul hakkab aga küll kiire, sest taevas teab, palju see kell olla võib ja nii palju on vaja veel korda saata enne, kui ema jälle pesema saadab ja seenekolliga tuduriideid selga panema sunnib ning kuigi Mann ei taha veel sugugi magama jääda, tuleb uni, va kaval, täiesti salaja hiilides ja võtab ta endaga unemaale kaasa.

Seenekoll öösärgil tundub iseenesest üsna ohutu tegelane, lihtsalt seisab, silmad kõõrdis, öösärgi peal suure seene all ja vaatab, kuidas elu niisama mööda tuhiseb. Liigutada ta ilmselt ei julge, sest siis kukuks tore lotumüts tema peast maha, praegu on see aga ühe kõrva peale püsima jäänud ja nii ta seal seisab. Ja parem ongi, et seisab. Päril tülikas oleks, kui ta sama krapsakalt liigutama hakkaks, nagu Mann ja siis kõditaks ja kiusaks ja öösel itsitaks ega laseks magada.

Tüdruk veldib nüüd seenekolli koos särgiga kokku ja pistab padja alla õhtut ootama. Kähku õueriided selga ja päev võib käima minna. Köögis veab Mann suure tüki head pannkoogilõhna ninna ja sätib ennast laua taha istuma. „Tere omikust!” ütleb vanaisa käre häälega ja määrab moosi koogile. Tüdruk kõlgutab vastuseks jalgu ja mugib tähtsa näoga vanaisa poolt äsja tükkideks lõigatud pannkooki ning mõtted sagivad tema tillukeses peas kiiresti edasi-tagasi,